

забързалъ къмъ тѣхъ. Наближилъ ги. Децата, все тѣй събрани, продължавали да се каратъ. Едни викали:

— Да я обесимъ! Ей, на това дърво я довлечете!

— Не на това! На онова е по-добре! — викали други.

— Не, да я одеремъ! — настоявали трети.

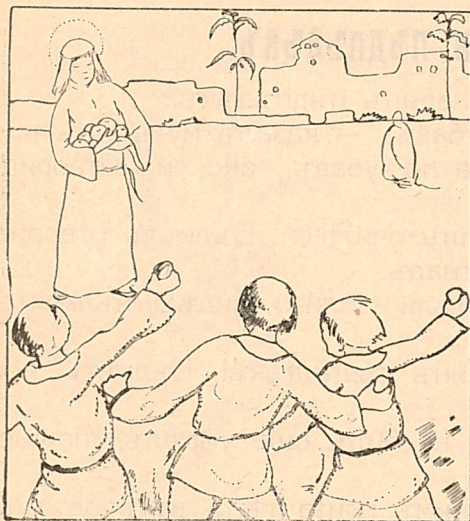
Отначало Исусъ нищо не разбиралъ. Но когато децата се разстѣпили, за да тръгнатъ, той видѣлъ, че тѣ мѣкатъ вързана за врата котка.

Напразно нещастното животно вбивало нокти въ земята, за да се задържи. Немилостивитѣ деца го влачели като дрипа.

Всичко което чулъ и видѣлъ малкиятъ Исусъ, препълнило сърдцето му съ мъка. За единъ мигъ, той се замислилъ, после се спусналъ, разтикалъ децата, грабналъ премрълото животно и го мушналъ подъ дрехата си. Децата се нахвърляли върху му и започнали да го биятъ. Исусъ имъ позволилъ това, но животно не далъ. Съ голѣма мъка той успѣлъ да се изскубне отъ ръцетѣ имъ и да побѣгне.

* * *

Дълго следъ това децата се карали помежду си и гласѣли какъ да отмъстятъ на Исуса.

А презъ това време Исусъ оставилъ премрълото животно на креватчето си, влѣзалъ въ тѣхната градина и набралъ много ябълки, круши и други плодове. Той напълнилъ всичкитѣ си джебове и дотолкова отрупалъ ръцетѣ си, че за да не изпадатъ, трѣбвало да ги придържа на гърдитѣ си. Следъ това излѣзалъ и се запжилъ къмъ децата.

Когато децата го видѣли — много се зарадвали.

Всички започнали да потриватъ ръце и мислятъ какъ по-жестоко да си отмъстятъ. Единъ само Юда — най-голѣ-